

متن پرسش

سلام استاد عزیز خدا قوت: استاد بنده دانشجویی هستم که در این دو سال دانشجویی الحمدلله دوستان لطف داشتن و به حرمت مذهبی بودنم برای خودم و کلامم احترام قائل بوده اند حتی افراد غیر مذهبی و بی نماز و پرت! در بین دوستان حرفم خریدار دارد دوست دارم از شما راهنمایی بخواهم برای یک موضوعی متاسفانه روحیه پوچی گری بین بعضی ها رواج دارد و احساس خستگی و پوچی و بی هدفی زندگی در آنها غلبه دارد. قبلا اهل نماز و مسجد بوده اند اما حالا نه! و فقط دوست دارند زندگی بگذرد و برود و بسیاری سوال فلسفی و کلامی در ذهن دارند. مثلا از من پرسید چرا خدا به اجبار ما را آفرید! اما چند وقت بعد دوست داشت با دانشگاه به سفر زیارتی مشهد امام رضا علیه السلام برود! و گاهی از خلقت و کرده خدا ناراضی است و کلا در پوچی به سر می‌برند! نظرتان راجع به این روحیه چیست؟ چگونه با این دسته آدم ها صحبت کنیم و دلشان را نرم کنیم تا باز رو به خدا بکنند؟ آیا نیازی هست ریشه یابی کنیم تا بگویید چه شد که به پوچی رسید؟ نیازی هست محبت زیاد نثارشان کنیم؟ راه حل و درمان چیست؟ تشکر میکنم استاد عزیز از پاسختون از دعای خیرتان محرومان نکنید یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با توجه به همین نکات که فرمودید کتاب «آشتی با خدا» تنظیم شده است. فکر می‌کنم اگر تک‌تک مباحث آن کتاب با این نوع رفقا در میان گذاشته شود، آن‌ها را به فکر فرو ببرد. موفق باشید